

2 söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Matt. 9:36–38.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken *"Herren vår herde"* undervisar oss denna söndag i det förelästa evangeliet om påskens under, om dess innebörd och verkan. Det är den undervisning, som Jesus själv gett oss redan före påskan, en undervisning, som samtidigt enligt Jesu ord skall fortsätta efter påskan bland hedningarna, som så skall få smaka påskens gåva och fira dess högtid. Han säger ju: *"Jag har och andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig och de skola lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde."* Också utanför Israels folk skall predikan uppväcka tro och framskapa den större gemenskapen, den nu allmänliga kyrkan, som inte begränsas till Israels tolv stammar.

Vad Jesu lärjungar, också vi, som är *"de andra fåren"*, som är den allmänliga eller katolska kyrkan, den breddade, större gemenskapen, får höra och ständigt måste höra för att förbli rätta får, rätt kyrka, är Jesu ord: *"Jag är den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren"*, ständigt upprepade, ständigt utlagda. I trons mottagande av herdens ord, i avlyssnandet av hans stämma består det osynliga gudsriket, den fördolda kyrkans verklighet, onåbar för allt världsligt vägande och mätande. Dessa lyssnande troende bejakar, att Jesus är *"den gode herden"*, att i honom gudomens fullhet står framför oss, ja, *"så säger Herren, HERREN: Se, jag skall själv taga mig an mina får och leta dem tillsammans"*. (Hes. 34:11) Inte åhörarnas eventuella hågkomster av fårskötselns krav, av lägereldar med ylande rovdjur ute i nattmörkret, utan deras verkligt bestående, säkra kunskap om Skriftens undervisning om den store, evige Guden som Israels herde skänker åt Jesu ord deras fulla, myndiga klang. *"Jag är den gode herden"* samlar alla anspråk på full och oavkortad gudomlighet, kallar på motståndarnas anklagelse för djävulsbesättelse: *"Denne är besatt av en ond ande och är från sina sinnen. Varför hören I på honom?"* (Joh. 10:20) Tron och otron hör ett och detsamma, hör Jesu ord om sig själv som Gud och Israels herde, men tron tror och otron hatar och korsfäster.

Den gode herden har kommit för att dö för fåren: *"En god herde giver sitt liv för fåren"* och *"Jag giver mitt liv för fåren"*. Det är en död, som är helt och hållen herdens vilja: *"jag giver mitt liv – för att sedan taga igen det. Ingen tager det ifrån mig, utan jag giver det av fri vilja. Jag har makt att giva det, och jag har makt att taga igen det."* (Joh. 10:17 f.) Varken Hannas eller Kaifas, varken Stora rådet eller Pontius Pilatus, varken bödelsdrängar eller den skriande folkskaran har någon makt över den, som i lugn självmedvetenhet säger: *"Jag är den gode herden"*. Han firar själv sin påsk. Han är den store Översteprästen, som offerar sig själv, som är både präst och offer. I denna påskens död, i detta påskens offer, nedslås den makt, som i evangeliets text kallas *"ulven"*: *"Men den som är lejd och icke är herden själv, när han, den som fåren icke tillhöra, ser ulven komma, då överger han fåren och flyr och ulven rövar bort dem och förskingrar dem"*. Jesus dör i kampen med ulven, alldeles som det sagts till djävulen av begynnelsen: *"Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen."* (1 Mos. 3:15) I herdens övertagande av fårens syndaskuld bryts Satans makt över människorna, drivs mörkret på flykten, blir Gud vår Herre. Detta är Jesu rösts budskap, hans ord, som kallar på fåren i alla tider och på alla platser. Det är alltid ett ord till syndare, till människor, som inte i sig själva finner något gott, utan som av Gud utkorats och utvalts till sin tro och frälsning: *"Jag känner mina får, och mina får känna mig, såsom Fadern känner mig och jag känner Fadern"*. Liksom Jesus själv bestämmer sin död, väljer sin påsk, är han ensam den, som gjort fåren till sina, som utvalt dem och skänkt dem tron. Därför säger han: *"Jag har ock andra får"*, liksom han till S:t Paulus vid besöket i Korint säger: *"Frukta icke, utan tala, och tig icke; ty jag är med dig ... Jag har ock mycket folk i denna stad"*. (Apg. 18:9 f.) Den gode herden har får, har utvalt dem av evighet utan all deras förtjänst, av sin blotta nåd, av sin fria, obundna, kärleksfulla vilja. Här om säger vi så:

I. Jesu förbarmande vilja möter oss i predikan om påskan,

- II. Jesu förbarmande vilja möter oss i det instiftade apostoliska ämbetet,
- III. Jesu förbarmande vilja möter oss i den så uppenbarade utkorelsen.

I. Jesu förbarmande vilja möter oss i predikan om påsken.

Dagens predikoämne skänker oss orden: "När Jesus såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, 'lika får som icke hava någon herde' ". Denna ömkan, detta medlidande, gäller människor, som står under synden, döden och djävulen, som saknar nådens gåva, trons insikt och Andens liv. Den gudomliga kärleken vill inte lämna dem så. Därför heter det, att Gud vill "att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen" (1 Tim. 2:4), sanningen om påsken, om påskens evangelium.

II. Jesu förbarmande vilja möter oss i det instiftade apostoliska ämbetet.

När den gudomliga ömkan riktar sig mot folkskarn, sker det, som springer fram som ett uttryck för den högsta kärlek och hängivenhet, nämligen Jesu bön om arbetare i skörden, om Ordets tjänare,

hans högtidliga instiftande av det heliga apostoliska ämbetet: "Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt över orena andar ... och sade: ... 'Och där I gå fram skolen I predika och säga: "Himmelriket är nära" '. (Matt. 10:1 ff.) Det är det märkliga, oväntade, som går mot alla vedertagna begrepp, att just i detta ordnade, gudomligt instiftade, avgränsade ämbete flödar det högst personliga, den gudomliga kärleken ur Guds hjärta, Guds ömkan, fram över oss.

III. Jesu förbarmande vilja möter oss i den så uppenbarade utkorelsen.

I påskens evangelium och sakrament, framburna av Jesu kallade tjänare på alla orter och på alla tider, sker Jesu utkorelse av evighet, den som omtalas så: "att han i sin kärlek förutbestämde oss till barnskap hos sig, genom Jesus Kristus, efter sin viljas behag". (Ef. 1:5) I vår tid bryter Guds evighet in, i nådens medel den eviga utkorelsen. Det jag möter i påsken, är inte min egen vilja till tro, inte mitt eget djupsinne, inte min egen ansträngning, utan guds fria, suveräna kärlek, som för att äga mig helt och fullt och för evigt, låter påsken ske och predikas, låter Ordets och sakramentens ämbete kalla på mig som Guds eviga egendom.

Amen.